

Arrest

nr. 77 259 van 15 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 12 november 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. MULLENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 november 2008 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verklaring van inschrijving als werknemer/werkzoekende.

1.2. Op 15 mei 2009 werd verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart op grond van haar activiteiten als werknemer.

1.3. Op 21 juni 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoekster op een niet nader bepaalde datum betekend.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van H.C.W. (...) van Nederlandse nationaliteit

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg de E-kaart dd. 15-05-2009 als werknemer. Uit het administratief dossier blijkt dat de situatie van betrokkene sindsdien compleet gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42 bis § 1, beschikt de minister of zijn gemachtigde over de mogelijkheid te controleren of aan de naleving van de voorwaarden tot uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ blijkt dat betrokkene gemeld was tot 20-02-2009 wat betekent dat betrokkene tot die datum officieel tewerkgesteld was. Overeenkomstig artikel 42 bis § 2, 3° kon zij nog 6 maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden reeds ruimschoots overschreven en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer beschouwd kan worden overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene OCMW-steun ontvangt sinds 29-01-2010. Het betreft het volledig leefloon. Zij dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art 40, §4, eerste lid, T (wet 15.12.1980). Bovendien blijkt betrokkene intussen reeds maandenlang ten laste, waarmee ze een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel (zie intrekingsgrond art. 42bis, §1 wet 15.12 1980). De persoonlijke situatie van betrokkene is niet van die aard dat verwacht kan worden dat zij binnen afzienbare tijd terug op de Belgische arbeidsmarkt terecht kan (zie de informatie in het administratief dossier inzake de doorverwijzing door een psychiatrisch centrum naar intensieve trajectbegeleiding).

Gezien betrokkene op geen enkele manier meer voldoet aan de voorwaarden zoals in artikel 40 § 4 opgenomen en zij een onredelijk belasting vormt voor het sociaal bijstandstelsel van België kan overeenkomstig artikel 42 bis §1 van de wet van 15-12-1980 een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie.

Het minderjarig kind [...] verkreeg het verblijf als familielid van een burger van de Unie overeenkomstig artikel 40 bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980.

Gezien de intrekking van de verklaring van inschrijving van de moeder, dient ook het verblijf van het minderjarig kind te worden beëindigd. In het belang van het kind dient het immers de verblijfssituatie van de moeder te volgen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op: *“Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur (met name de zorgvuldigheidsplicht) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (met name de materiële motiveringsplicht).”*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verwerende partij heeft aan verzoekster blijkbaar op 21.06.2011 een bevel gedaan om het grondgebied te verlaten; De alhier bestreden beslissing dd. 21.06.2011 van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is foutief gemotiveerd en is — bij gebreke aan ernstige besluitvorming - dan ook genomen met machtsoverschrijding ;

1 De gegevensbank van de RSZ, waaruit zou blijken — hoe wordt niet bewezen - dat verzoekster gemeld was tot 20.02.2009, wat zou betekenen dat verzoekster tot die datum officieel tewerkgesteld was en overeenkomstig art. 42 bis §2, 3° zou zij nadien nog 6 maanden — vanaf de dag waarop ze onvrijwillig werkloos was geworden — nog kunnen beschouwd worden als werknemer ;

2. Het administratief dossier — geen enkel stuk wordt beschreven — waaruit zou blijken dat verzoekster ocmw-steun zou ontvangen sinds 29.01.2010, zijnde een volledig leefloon, op basis waarvan de hier

bestreden beslissing oordeelt dat verzoekster heden dient beschouwd te worden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België ;

Op basis hiervan beslist de hier bestreden beslissing ten onrechte dat verzoekster op geen enkele manier nog zou voldoen aan de voorwaarden van art. 40 §4 of art. 42 bis §2, 3° van de wet van 15 december 1980, en zij een onredelijke belasting zou vormen voor het sociaal bijstandsstelsel van België, terwijl de hier bestreden beslissing NIET motiveert op welke wijze zij tot het besluit komt dat « de persoonlijke situatie van betrokkene niet van die aard is dat verwacht kan worden dat zij binnen afzienbare tijd terug op de Belgische arbeidsmarkt terecht kan » ;

Vervolgens blijkt ook dat het dossier van verzoekster niet ernstig werd genomen nu over haar minderjarig kind [...] NIET wordt gesproken in het beschikkend gedeelte van de hier bestreden beslissing, doch enkel in het motiverende gedeelte ;

De bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid is genomen in strijd met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen is sedert 1 januari 1992 in werking getreden ; zij bepaalt dat alle eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur uitdrukkelijk gemotiveerd moeten worden ;

De hier bestreden beslissing is naar luid van artikel 1 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet een "bestuurshandeling" , zijnde "een eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur";

Daarenboven is de bestreden beslissing tevens genomen in strijd met het gegeven dat elke administratieve beslissing dient gedragen te worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn;

Krachtens artikel 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet houdt de uitdrukkelijke motivering de verplichting in om in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de motivering ten grondslag liggen; de motivering moet tevens afdoende zijn;

2.1. "... de juridische en feitelijke overwegingen ..."

De aanduiding van de juridische overwegingen betekent dat de motivering de juridische regels aangeeft die worden toegepast, bijvoorbeeld de toepasselijke bepaling van de wet, decreet, besluit of verordening;

De aanduiding van de feitelijke overwegingen houdt in dat de precieze, concrete feitelijke gegevens worden aangeduid waarom, in het licht van de aangehaalde juridische regels, de beslissing werd genomen.

2.2 "... moeten in de akte worden opgenomen ..."

Verzoekster zou als bestuurde in de akte zelf de motieven van de beslissing moeten kunnen achterhalen, zonder dat zij het administratieve dossier hoeft in te kijken; dat is de kern van de uitdrukkelijke motiveringsplicht;

Verzoekster kan evenwel niet te weten komen op basis van de inhoud van welke akte of wet zij in strijd is en het grondgebied zou dienen te verlaten;

2.3. "... en dit op een afdoende wijze ..."

Met het begrip "afdoende" wordt ook de draagkrachtvereiste van de motivering tot uitdrukking gebracht :De draagkrachtvereiste van de motivering houdt in dat de redenering die tot de beslissing heeft geleid niet alleen uitdrukkelijk moet vermeld worden, maar dat ze bovendien sluitend moet zijn, quod non in casu;

In casu wordt niet voldaan aan de draagkrachtvereiste van de motivering omdat de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing uitvaardigt door een vage en onvolledige en foutieve motivering (sub II) die dermate algemeen of abstract is dat ze onder meer voor talrijke gevallen kan gelden; er wordt enkel gebruik gemaakt van een loutere stijlformule, waarin geen enkele wettelijke basis wordt geformuleerd, waarop de bestreden beslissing zou genomen zijn;

De hier besneden beslissing dd. 21.06.2011 is dan ook gebrekkig gemotiveerd, waardoor het voor verzoekster niet mogelijk is om precies te weten op grond van welke reden de overheid de beslissing nam;

De urgentie mag dus nooit een reden zijn om een beslissing niet of pas achteraf te motiveren; zelfs een beslissing die in een spoedeisend geval genomen wordt, moet immers op motieven steunen;

Er is dan ook geen enkele reden om die motieven niet in het corpus van de beslissing zelf te vermelden;

3. De motiveringsplicht is een substantiële vormvereiste, die volstrekt noodzakelijk is voor de geldigheid van de akte;

Verzoekster vordert bij huidig verzoekschrift dan ook uitdrukkelijk de vernietiging van de bestreden bestuurshandeling dd. 21.06.2011 van de Staatssecretaris voor het Migratie- en asielbeleid, zulks bij gebrek aan een uitdrukkelijke en afdoende motivering;

De bestreden beslissing is gebonden door de motivering die in de akte zelf voorkomt : vermits de bestuurshandeling wordt betwist is het daarenboven niet mogelijk om aanvullende motieven aan te voeren, zelfs indien die in het dossier zouden terug te vinden zijn;

Aldus is het kennelijk onredelijk van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid om in de beslissing van 21.06.2011 te stellen dat verzoekster niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40, § 4 van de wet van 15.12.1980: 'hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld'

De beslissing dd. 21.06.2011 is — zelfs al zou zij steunen op rechtens en feitelijk aanvaardbare motieven, quod non — volstrekt onwettig en dient vernietigd te worden;

Verzoekster tast volledig in het duister; Het eerste middel is gegrond ;”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“ (...) Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 21 juni 2011, tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Uit onderzoek van de gegevens van RSZ blijkt dat verzoekster slechts tot de datum van 20 februari 2009 officieel tewerkgesteld was. Verzoekster kan ook niet meer beschouwd worden als werknemer overeenkomstig artikel 40, §4 of artikel 42 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet omdat de periode van 6 maanden na haar onvrijwillig werkloos worden al lang verstreken zijn. Verzoekster blijkt bovendien OCMW steun te krijgen sinds 29 januari 2010, wat maakt dat zij niet kan beschouwd worden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen vermits haar middelen ter beschikking gesteld worden door de Belgische overheid. Zij heeft ook geen economische activiteit in België. Zij is reeds maandenlang ten laste van de Belgische Staat en vormt derhalve een onredelijke belasting van het sociale bijstandstelsel. Haar persoonlijke toestand laat bovendien vermoeden dat zij niet onmiddellijk terug op de arbeidsmarkt kan ingeschakeld worden. Geconcludeerd wordt dat op basis van artikel 42 bis, §1 van de Vreemdelingenwet een einde moet gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie. Verzoekster beweert dat zij niet weet waarom de beslissing werd genomen. Eerst en vooral bekritiseert zij de gegevens van RSZ die zij eenzijdig noemt. Verwerende partij merkt op dat deze gegevens deel uitmaken van het administratieve dossier en door verzoekster kunnen geraadpleegd worden. Bovendien noemt verzoekster deze gegevens eenzijdig, maar brengt zij geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat deze informatie vanwege RSZ onjuist of onvolledig zou zijn. Zij beperkt zich met andere woorden tot feitelijke kritiek, maar brengt zelf geen elementen aan waaruit zou blijken dat de gegevens van RSZ niet in overeenstemming zouden zijn met de werkelijkheid.

Verzoekster trekt bovendien de informatie omtrent de uitkering van het OCMW in twijfel. Nochtans bevindt zich in het administratieve dossier een attest leefloon waaruit blijkt dat verzoekster in de periode van 29 januari 2010 minstens tot de datum van het attest, zijnde 18 maart 2011, een leefloon heeft ontvangen. Opnieuw toont verzoekster het tegendeel niet aan. Zij brengt ook geen andersluidende informatie aan. Verzoekster zegt niet te weten wat men bedoelt met de stelling dat zij wellicht niet snel haar herintrede zal maken op de arbeidsmarkt. In de beslissing wordt nochtans expliciet verwezen naar informatie in het administratieve dossier inzake de doorverwijzing door een psychiatrisch centrum naar intensieve trajectbegeleiding. Verzoekster kan moeilijk volhouden onwetend te zijn over dit aspect van de beslissing. Het is ook niet onredelijk om te besluiten dat een herintrede op de arbeidsmarkt weinig waarschijnlijk is op korte termijn. Verzoekster bewijst het tegendeel alleszins niet. Sinds haar onvrijwillige werkloosheid zijn er 2 jaar verstreken. Verzoekster heeft al die tijd niet meer gewerkt. Het is dan ook niet onredelijk dat besloten wordt dat verzoekster een onredelijke belasting betekent voor het sociale bijstandstelsel.

Verzoekster kan ook moeilijk volhouden dat de beslissing gestandaardiseerd is en op verschillende personen van toepassing kan zijn. Verwerende partij is van mening dat de persoonlijke situatie van verzoekster grondig onderzocht werd. Verzoekster heeft geen feiten aangehaald waaruit zou blijken dat de beslissing verkeerd gemotiveerd zou zijn, of onzorgvuldig werd voorbereid. Dat het kind enkel in het motiverend gedeelte, en niet in het beschikkend gedeelte staat, klopt niet met de inhoud van de beslissing. De informatie die betrekking heeft op het minderjarige kind, maakt integraal deel uit van de motivering van de beslissing. Het is wel zo dat het kind het verblijfsrecht te danken heeft aan de moeder. Nu het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd wordt, is het logisch en onvermijdelijk dat ook het afgeleide verblijfsrecht van het kind beëindigd wordt. In het belang van het kind, moet dit de verblijfssituatie van de moeder volgen. De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan. "Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de

uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007). "Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

(R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009) De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd. In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid. Hiervoor kan verwezen worden naar de rechtspraak van de Raad van State die in casu mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen." (R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV - BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoeksters beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen.

Het eerste middel is niet gegrond."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.4. Waar verzoekster opwerpt dat de bestreden beslissing *"niet motiveert op welke wijze zij tot het besluit komt dat de persoonlijke situatie van betrokkene niet van die aard is dat verwacht kan worden dat zij binnen afzienbare tijd terug op de Belgische arbeidsmarkt terecht kan"* dient de Raad op te merken dat dit betoog feitelijke grondslag mist aangezien de bestreden beslissing dienaangaande stelt *"zie de informatie in het administratief dossier inzake de doorverwijzing door een psychiatrisch centrum naar intensieve trajectbegeleiding"*. De formele motiveringsplicht is te dezen vervuld aangezien de relevante informatie, namelijk *"de doorverwijzing door een psychiatrisch centrum"* meegedeeld wordt derwijze dat verzoekster zich erop kan verdedigen. Op dezelfde wijze is de formele motiveringsplicht vervuld wanneer meegedeeld wordt in de bestreden beslissing wat er gebleken is uit nazicht van de gegevensbank van de RSZ en wat er uit het administratief dossier blijkt op het vlak van het ontvangen van OCMW-steun. Het stond verzoekster vrij om aan de hand van de raadpleging van het administratief dossier kennis te nemen van de bronnen waarop deze informatie gebaseerd is om zonodig bijkomend verweer te ontwikkelen.

2.5. Voor zover verzoekster betoogt dat de beslissing nalaat aan te geven op welke juridische grond zij getroffen werd, dient de Raad op te merken dat dit betoog feitelijke grondslag mist. De bestreden beslissing verwijst in het corpus naar artikel 42 bis, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in haar aanhef naar artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat op het ogenblik van het treffen van de beslissing als volgt luidde:

“Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 42bis, 42ter of 42quater van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

Hieruit volgt tevens dat verzoekster niet dienstig kan betogen niet te weten op grond van welke akte of wet zij het grondgebied zou dienen te verlaten.

2.6. Voor zover verzoekster erover valt dat enkel in fine van de bestreden beslissing wordt gemotiveerd met betrekking tot de situatie van haar kind, dient de Raad op te merken dat de plaats van motivering in de bestreden beslissing niet maakt dat zij hierdoor niet afdoende zou zijn, laat staan dat hieruit zou blijken dat het dossier van verzoekster niet ernstig zou worden genomen. Het betoog van verzoekster klemmt des te meer aangezien haar dochter een verblijfskaart kreeg als familielid van een burger van de Unie en het volstrekt logisch is dat eerst gemotiveerd wordt aangaande de reden van beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster, alvorens te motiveren waarom ook het afgeleide verblijfsrecht van het kind beëindigd wordt.

2.7. Verzoekster voert voor het overige voornamelijk een theoretisch betoog inzake de schending van de formele motiveringsplicht, maar hiermee toont zij niet aan in welke mate de formele motieven haar niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen

2.8. Waar verzoekster voor het overige inhoudelijke kritiek levert op de motivering van de bestreden beslissing, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.9. Artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. (...)”

2.10. Conform voormelde wetsbepaling kan de verwerende partij derhalve controleren of nog voldaan wordt aan de aan het verblijfsrecht gestelde voorwaarden. In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris blijkens het administratief dossier informatie geput uit de gegevensbank van de RSZ, uit de kruispuntbank van de sociale zekerheid met betrekking tot het leefloon of equivalent en inlichtingen ingewonnen bij het OCMW. Verzoekster bestempelt dit als “*eenzijdige stukken*” maar uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen relevante informatie zou mogen opvragen uit databanken of bij het betrokken OCMW. Verzoekster betwist alleszins niet de juistheid van de in de bestreden beslissing vermelde informatie, minstens toont zij niet aan dat deze foutief is.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.11. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 3 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“Verzoekster is van oordeel dat verweerder ten onrechte besloot dat verzoekster niet langer aan de in artikel 40, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde voorwaarden zou voldoen ; Verweerder heeft ten onrechte een einde gesteld aan het verblijf van verzoekster, « omdat zij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40 §4 van de wet van 15/12/1980 ; » Verzoekster is immers ingeschreven bij de dienst VDAB van 19 maart 2009 en opnieuw vanaf 5 juli 2011 tot heden (stuk 3) ; Verzoekster is druk aan het solliciteren en heeft uitzicht op een spoedige nieuwe tewerkstelling en zal onmiddellijk haar werkzaamheden hervatten van zodra haar werk wordt aangeboden ; Haar nu terugsturen naar Nederland -- zonder dat ze daar over enige middelen, huisvesting en inkomsten kan beschikken --- zou mensonwaardig zijn en derhalve volledig in strijd met artikel 3 EVRM ; verzoekster heeft niets in Nederland geen familie, geen vrienden, geen woonst, geen financiële middelen, enz. ; Verzoekster kan als Nederlands staatsburger geen gebruik maken van de steunverleningssystemen die in Nederland bestaan, noch van de opvangmogelijkheden ; verzoekster heeft in Nederland nooit onderdak verkregen in een opvanghuis... Het betekenen aan verzoekster in die omstandigheden van een bevel om het grondgebied te verlaten is voldoende zwaarwichtig om te kunnen besluiten dat er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM;

Verzoekster voldoet daarenboven nog steeds aan de voorwaarden zoals omschreven in artikel 40 §4 van de wet van 15/12/1980 ; haar werkzaamheden: zijn slechts tijdelijk onderbroken, en verzoekster zal opnieuw aan het werk kunnen van zodra haar een passende tewerkstelling wordt aangeboden ; Dat het artikel 3 van het E.V.R.M. een absolute bescherming biedt, van openbare orde is en geen enkele uitzondering toelaat en dus ook volledig losstaat van het gedrag van de persoon in kwestie (VA.NDE LANOTTE, J. en HAECK, Y., "Handboek E.V.R.M.. Artikelsgewijze commentaar", Antwerpen, Intersentia, p. 162); Dat in gevallen van uitwijzing het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft geoordeeld dat Lidstaten moeten rekening houden met de eisen van het artikel 3 E.V.R.M., omdat een uitwijzing de verantwoordelijkheid van deze Lidstaat met zich mee kan brengen in het licht van het artikel 3 van het E.V.R.M, wanneer een schending wordt vastgesteld van het artikel voor het Hof; Dat verwerende partij tekort is geschoten door de bestreden beslissing helemaal niet te motiveren ten aanzien van een mogelijke schending van het artikel 3 van het E.V.R.M.; Dat het rechtstreeks gevolg zou zijn van de hier bestreden beslissing dd. 21.06.2011 dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten en naar haar land van herkomst zou teruggestuurd worden; Dat gelet op deze elementen moet worden geoordeeld dat de bestreden beslissing daarom een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en het artikel 3 van het E.V.R.M.; Dat, door het eventueel risico op de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. niet bij haar overwegingen te betrekken, de Gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid inderdaad haar beslissing onvoldoende heeft gemotiveerd; Dat het middel ernstig is; dat verzoeker dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenzaken verzoekt de bestreden beslissing dd. 21.06.2011 van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid te schorsen en te vernietigen. Een schending van artikel 3 van het EVRM dient te worden weerhouden ; Dat het tweede middel ernstig en gegrond is;”

2.12. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekster meent dat de beslissing ten onrechte werd genomen. Zij is ingeschreven bij de VDAB sinds 19 maart 2009 en opnieuw sinds 5 juli 2011. Zij zoekt actief naar werk. Haar terugsturen naar Nederland zou mensonwaardig zijn. Zij heeft niets of niemand om op terug te vallen. Zij heeft nooit op enige bijstand in Nederland kunnen rekenen. Zij heeft haar werkzaamheden slechts tijdelijk onderbroken, en voldoet naar eigen zeggen nog steeds aan artikel 40,§4 van de Vreemdelingenwet. De beslissing is niet vooraf gegaan door een individueel onderzoek. Een beoordeling van een eventueel risico op schending van artikel 3 EVRM werd niet in de motivering opgenomen. De beslissing moet volgens verzoekster daarom vernietigd worden. Verwerende partij stelt vast dat verzoekster een schending opwerpt van artikel 3 EVRM, terwijl betreffende de vermeende schending van het art. 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat: aan het door verzoekster kennelijk bedoelde verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar de verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied (R.v.St. nr. 38.363, 19.12.1991, Arr. R.v.St. 1991, z.p.), het terugleiden van een vreemdeling ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en

duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op folteringen, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, I, 148), verzoekster geen enkel concrete indicatie aangeeft waaruit moet worden afgeleid dat zij inderdaad het risico loopt om gefolterd te worden, of onmenselijke of onredelijke handelingen zou moeten ondergaan, dat de bewering dat zij niets of niemand meer heeft om op terug te vallen in Nederland, niet met concrete bewijzen of elementen wordt omkleed door verzoekster, moest dit al relevant en voldoende zwaarwichtig zijn in het licht van een toetsing van de beslissing aan artikel 3 EVRM, er in hoofde van verzoekster geen sprake is van de voormelde ernstige en duidelijke redenen, minstens dat deze niet worden noch werden aangetoond. Verwerende partij merkt bovendien op dat een loutere afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geenszins impliceert dat verzoekster verplicht wordt om terug te keren naar Nederland. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt immers enkel in dat zij verplicht wordt het Schengengrondgebied te verlaten, doch weerhoudt haar niet om eventueel naar een derde land te reizen waar zij over verblijfsrecht beschikt of kan beschikken. Daar er geen enkele aanwijzing is of was dat de thans bestreden beslissing een inbreuk zou vormen op artikel 3 EVRM, is er ook geen enkele aanleiding dat hier in de motivering expliciet op wordt ingegaan. Voor het overige verwijst verwerende partij naar de behandeling van het eerste middel en concludeert verwerende partij dat terecht een einde werd gemaakt aan het verblijfsrecht van verzoekster daar zij niet meer voldoet aan de voorwaarden zoals in artikel 40 §4 opgenomen en een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandstelsel. Het tweede middel is niet gegrond. In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.”

2.13. Waar verzoekster de overtuiging is toegedaan dat de bestreden beslissing ten onrechte een einde stelt aan haar verblijf, dient de Raad op te merken dat zij met deze overtuiging niet aantoonde dat de bestreden beslissing artikel 3 EVRM schendt.

2.14. Waar verzoekster opmerkt dat ze “druk aan het solliciteren (is) en heeft uitzicht op een spoedige nieuwe tewerkstelling en zal onmiddellijk haar werkzaamheden hervatten van zodra haar werk wordt aangeboden “ en dat “haar werkzaamheden zijn slechts tijdelijk onderbroken, en verzoekster zal opnieuw aan het werk kunnen van zodra haar een passende tewerkstelling wordt aangeboden” dient de Raad op te merken dat deze vooruitzichten de bestreden beslissing evenmin aan het wankelen kunnen brengen aangezien ze haar eerder bevestigen, laat staan dat ze aantonen dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

2.15. De bestreden beslissing gaat niet gepaard met een dwangmaatregel waarbij verzoekster zou worden “teruggestuurd” of “uitgewezen” naar Nederland. Verzoekster poneert dat ze “niets (heeft) in Nederland geen familie, geen vrienden, geen woonst, geen financiële middelen, enz. ;Verzoekster kan als Nederlands staatsburger geen gebruik maken van de steunverleningssystemen die in Nederland bestaan, noch van de opvangmogelijkheden ; verzoekster heeft in Nederland nooit onderdak verkregen in een opvanghuis...”, maar met dergelijk bloot betoog toont verzoekster niet aan dat haar gebeurlijke terugkeer als Nederlandse onderdaan naar Nederland een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Dat verzoekster wegens een verblijf in België waarvoor zij zelf geopteerd heeft, in Nederland mogelijk geen woonst en geen vrienden meer heeft kan bovendien bezwaarlijk de Belgische Staat aangerekend worden. Er dient alleszins te worden opgemerkt dat artikel 3 EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar ze mag worden teruggeluid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt zal zijn beweringen moet staven met een begin van bewijs, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, zoals geuit in onderhavig verzoekschrift, op zich niet volstaan om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

2.16. Verzoekster verwacht een afweging in de bestreden beslissing aangaande het risico op schending van artikel 3 EVRM, maar de Raad ziet niet in welke afweging verwerende partij in dit verband had dienen te maken. Het bevel om het grondgebied te verlaten houdt niet in dat verzoekster als EU-onderdaan geen enkele andere keuze heeft dan terug te keren naar Nederland en verzoekster toont niet aan dat het steunverlenings- en opvangsysteem in Nederland voor Nederlandse onderdanen van die aard is dat het strijdig is met artikel 3 EVRM en dat dit informatie betreft waarvan de verwerende partij behoorde op de hoogte te zijn en waaromtrent zijn diende te motiveren. Artikel 3 EVRM houdt alleszins

niet een recht op een verblijf in een EU-lidstaat in met het gunstigste steunverlenings- en opvang-systeem.

2.17. Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog verwijst naar stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift dient de Raad op te merken dat dit stuk dateert van na het treffen van de bestreden beslissing en de verwerende partij niet kan verweten worden geen rekening gehouden te hebben met dit stuk. Het komt de Raad niet toe verzoeksters verblijfssituatie in de plaats van de verwerende partij te gaan beoordelen aan de hand van een stuk dat dateert van na het treffen van de bestreden beslissing.

Dit alles laat onverlet de mogelijkheid voor verzoekster om opnieuw een vestigingsaanvraag in te dienen indien ze meent te voldoen aan het gestelde in artikel 40, §4, van de Vreemdelingenwet, waarover de verwerende partij zal dienen te oordelen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA